
E moj
Miro

E MOJ MIRO...KAD ĆEŠ DOĆI PAMETI

I tako ja razmišljam u petak da ću si ovaj “malecki” posao ostaviti za ponedjeljak, jer ću biti odmoran i otisnuti tu pale-tu i pol papira, ali zaboravih da je prijatelj ročkas.

I tako sav oran, pun energije, poslije odličnog tuluma, krećem na posao to napraviti. To vam je nekih cca tonu i pol papira koji mi treba prijeći barem tri puta preko ruku dok se otisne.

Nedugo nakon početka rada iz mene počinje da lipti znoj izmiješanog mirisa vina, viljamovke i piva. Nešto, kao nekad, kad smo kao klinci ušli u gostionicu ili krčmu punu upravo takvog “predivnog” mirisa i tete kelnerice na šanku u borosanama i bijelim fertunom, koja je samo trgnula glavom i pita “*Crni ili žuti*”,

a ja, “*Teta ja bih čašu vode*”,

na što se ona okrene i krene po čašu, dok ja skupljam hrabrost za izgovoriti

“*Molim vas i kutiju Mild 57.....za tatu, časna pionirska*”.

Pogledom me presječe, zna da serem, ali mi ih ipak proda. I u Vrbak na pušenje. Tako je to bilo.

Gostionice se nisu baš čistile, skoro nikad. Mi se kupali samo nedjeljom. I što nam je falilo. Živi, zdravi i nikad bolesni.

Sada me moja gospođa tjera da se tuširam svaki dan, a ja je pitam *“Je li se barem u jednom trenutku sjetiš žedne djece Afrike”*.

A ona će na to *“Ne kenjaj”*

Moram malo....provocirati.

Mislim da bi opet trebalo uvesti kupanje smo nedjeljom. U tijelima bi ojačao imunitet, mi zdraviji, a djeca Afrike manje žedna.

Takve će priče biti. Od djetinjstva do svakodnevice gledano kroz moje oči. Samo duže. To bi morao biti stil kako i na koji način ću pisati. Ako ga možemo tako nazvati. Ja osobno mislim da u mom pisanju nema nikakvog stila. A zašto bi ga i trebalo biti? Ako je to učestalo pravilo, ja ću ga izbjeći, pišući *“bezstilno”*, ako mogu tako nazvati, nešto bez stila.

To je moj stil, **”BEZSTILNOST”**.